

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 5. ledna 2017 projednal odvolání obžalovaného J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] v [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE], proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. září 2016, sp.zn. 4 T 201/2015 a rozhodl t a k t o:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. 4 T 201/2015 ze dne 19.9.2016 byl obžalovaný J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] shledán vinným ze spáchání přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dle výroku napadeného rozsudku měl dopustit tím, že :
dne 18.12.2014 kolem 19:50 hod. , jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, r.z. [REDAKCE] v Praze 4, ulici Libušská ve směru od ulice Provozní k ulici Klokocká v blízkosti VO č. 432148 se dostatečně nevěnoval řízení vozidla, nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, když jeho pozornost byla odpoutána chováním manžela poškozené P. [REDAKCE] S. [REDAKCE] který stál na protější straně vozovky a značně gestikuloval a hlasitě volal na P. [REDAKCE] S. [REDAKCE] která přecházela vozovku mimo vyznačený přechod a ne kolmo k místu, kam měla namířeno, a v důsledku toho narazil, prakticky při pravém okraji vozovky ve směru své jízdy do chodkyně P. [REDAKCE] S. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] přecházející komunikaci ulice Libušská z pohledu řidiče z levé strany a nárazem jí způsobil [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE], to je poranění, jež ji omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 12-18 týdnů, jednání se dopustil proto, že porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.

Pokud jde o trest, soud I. stupně uložil obžalovanému trest podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku a to trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, kdy podle

§ 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců.

Soud I. stupně dále učinil výrok o náhradě škody tak, že podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená VZP ČR, Regionální pobočka Praha, pobočka pro Hl. m. Prahu a Středočeský kraj, Na Perštýně 6, 110 00 Praha 1, se svými nároky odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku včas a řádně podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne velmi rozsáhlé odvolání, které směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Vytýká jednak soudu I. stupně, že nerespektoval předchozí právní názor vyslovení odvolacím soudem v jeho zrušujícím usnesení, neodstranil rozpory ve výpovědi svědků a ve znaleckých posudcích, nezhodnotil po technické stránce dopravní nehodu, přičemž odůvodnění napadeného rozsudku opět nesplňuje podmínky ustanovení § 125 tr. řádu. Vytýká soud I. stupně, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména zda obžalovaný mohl poškozenou včas spatřit a střetu zabránit, řádně nezjistil pohyb poškozené před dopravní nehodou, přičemž tato skutečnost má zásadní vliv na posouzení viny obžalovaného. Vytýká nalézacímu soudu, že tak nezhodnotil podstatné okolnosti rozhodující pro uznání či neuznání obžalovaného vinným, kdy rozebírá provedené důkazy, obsahy výpovědí svědků. Domáhá se doplnění důkazní situace jednak o výstup o dechové zkoušce poškozené po dopravní nehodě, dále o revizní znalecký posudek z oboru dopravy, kdy vzhledem k nerespektování odvolacího soudu, k nedostatečnému odůvodnění rozsudku a nedostatečným zjištěním ohledně pohybu poškozené na vozovce a tím i nesprávné vyhodnocení konkrétní dopravní situace nemůže dle názoru obžalovaného napadený rozsudek obstát a domáhá se buďto zproštění obžaloby, popřípadě vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Městský soud v Praze se touto trestní věcí zabývá již po druhé, kdy svým usnesením sp.zn. 6 To 245/2016 ze dne 21.6. 2016 zrušil první rozsudek soudu I. stupně ze dne 22.3. 2016 a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, kdy hlavním důvodem pro tehdejší zrušení napadeného rozsudku byla skutečnost, že odůvodnění rozsudku soudu I. stupně nerespektovalo ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, kdy uložil soudu I. stupně, aby se pokusil vypořádat s rozpory ve výpovědi svědků, jakož i ve výpovědi znalců. Nyní odvolací soud konstatuje, že po vrácení věci soudu I. stupně tento respektoval pokyny odvolacího soudu, výsledky znalců v opakovaném hlavním líčení se mu podařilo odstranit rozpory v těchto znaleckých posudcích do té míry, že odpadl důvod vyhotovit revizní znalecký posudek a pokud jde o rozpory ve výpovědích svědků, vzhledem ke změně popisu skutkového děje je zřejmé, že důsledně

postupoval v souladu se zásadou in dubio pro reo, tedy tyto rozpory vyhodnotil ve prospěch obžalovaného J. P.

Odvolací soud pak ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného již není důvodné.

Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné závažné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení napadeného rozsudku. Právo obžalovaného na spravedlivý proces bylo plně zachováno. Obžalovaný jak v přípravném řízení, tak při hlavním líčení měl možnost se k věci řádně vyjádřit, byl zastupován svojí obhájkyní. Nalézací soud pak postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy aby za součinnosti stran byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu. Samotné ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu značí, že není povinností soudu odstranit veškeré rozpory vzniklé v rámci provádění důkazů, nýbrž dokazování provést v takovém rozsahu, aby byl zjištěn skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu, tedy v tomto případě, kdo zavinil dopravní nehodu, při které se střetl obžalovaný J. P. jako řidič s chodkyní poškozenou P. S. Provedené důkazy pak hodnotil nalézací soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy důsledně dbal zásady in dubio pro reo a příslušné pochybnosti, které se mu nepodařilo odstranit, vždy vyjádřil ve prospěch obžalovaného, o čemž mimo jiné svědčí skutečnost, že na dopravní nehodě konstatuje spolupodíl poškozené ve výši 50%, s čímž se však odvolací soud ztotožnit nemohl, avšak vzhledem k absenci odvolání státního zástupce jsou další úvahy odvolacího soudu v tomto směru nadbytečné. O vině obžalovaného J. P. na způsobené dopravní nehodě nemá odvolací soud jakýchkoli pochybností. Koneckonců obžalovaný se ke svému jednání jak v přípravném řízení, tak v při hlavním líčení v podstatě doznal, neboť z jeho výpovědi již v přípravném řízení, tak jak vypovídal dne 19.3. 2015 po řádném sdělení obvinění vyplývá, že když projížděl před nehodovým dějem uvedeným místem, na levé straně vozovky uviděl nějakého pána, který rozhazoval rukama a když se posléze podíval před sebe, uviděl poškozenou a již nehodovému ději nemohl zabránit. Obdobně koneckonců vypovídal i u hlavního líčení, přičemž je zřejmé, že obžalovaný těsně před nehodovým dějem sledoval chování svědka B. S. manžela poškozené P. S. což ho ovšem nemůže vyvinít ze zavinění na dopravní nehodě. Ze závěrů obou dvou znaleckých posudků Ing. Kuhna a Ing. Tůmy pak vyplývá, že pokud by obžalovaný sledoval situaci před svým vozidlem, k dopravní nehodě by nedošlo a měl dostatek času reagovat na přecházení silnice ze strany

poškozené S [REDAKCE] Oba dva znalci se plně shodli na tom, že při včasné reakci obžalovaného na chůzi poškozené by k nehodovému ději nedošlo, kdy by stačilo, aby obžalovaný na poškozenou reagoval o 1,4 až 1,6 sekund dříve, než k tomu došlo. Vzhledem k této shodě znalců odpadl důvod vyhotovit revizní znalecký posudek. Odvolání obžalovaného do výroku o vině tak nemohlo obstát. Navíc oproti původnímu rozsudku soudu I. stupně ze dne 22.3. 2016 došlo v novém rozsudku soudu I. stupně ze dne 19.9. 2016 k úpravě skutkového děje ve prospěch obžalovaného J [REDAKCE] P [REDAKCE]. Návrhy na doplnění dokazování obžalovaným byly proto shledány nadbytečnými, neboť skutkový děj byl plně prokázán.

Jako nedůvodné však bylo shledáno i jeho odvolání do výroku o trestu, kdy obžalovanému byl oproti původnímu rozsudku trest zmíněn. Obžalovanému byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců s minimální zkušební dobou v trvání 12 měsíců, tedy trest ryze výchovný, obžalovaného žádným způsobem nepoškozující, kdy soud I. stupně dostatečně vyjádřil okolnosti dopravní nehody i v tom, že zde absentuje trest zákazu činnosti tak, jak absentoval i v původním rozsudku. Nejde o trest nepřiměřeně přísný, což by bylo jediným důvodem pro zásah odvolacího soudu.

Jako správný a zákonný byl shledán i výrok týkající se poškozeno VZP ČR učiněný dle § 229 odst. 1 tr. řádu.

Vzhledem k tomu, že odůvodnění nového rozsudku soudu I. stupně splňuje ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, odvolací soud může ve stručnosti na toto odůvodnění odkázat.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem bylo proto odvolání obžalovaného P [REDAKCE] shledáno jako nedůvodné a jako takové bylo zamítnuto.

Poučení: Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst.

2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 5. ledna 2017

JUDr. Luboš V l a s á k, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Monika Dudová